

Nieuwsbrief nummer 5, 20 september 2016.

Beste volgers,

'En, is het gelukt?' vragen jullie je misschien nog af. Ja, gelukkig wel, we zijn bovengekomen hoor!! Het viel niet altijd mee maar het was voor ons een grote overwinning om op 1912 meter hoogte te staan. Helaas was het mistig, regenachtig en ijskoud dus hadden we geen (mooi) uitzicht om ff extra te genieten, maar om boven op de top te staan gaf weer een super gevoel. We zijn dus best een beetje trots op ons zelf. Maar we zijn ook trots op jullie want dankzij jullie hebben we ook een prachtig bedrag opgehaald voor het KWF en dat is zeker zo belangrijk voor ons omdat de strijd tegen kanker ons persoonlijk raakt. Dit avontuur heeft door het ziektebeeld van de vader van Moniek een diepere dimensie gekregen. Kort voor vertrek hebben we te horen gekregen dat de kanker al flink heeft toeslagen. Hopelijk kunnen we er tegen vechten zoals ook wij tegen de berg hebben gevochten. Tot op heden voelt hij zich, naast alle emoties, goed en is strijdlustig genoeg om deze strijd aan te gaan.

De laatste voorbereidingen

Ons klimavontuur begon eigenlijk al op maandagavond met de finale vergadering met de oppascentrale. Een van de belangrijkste voorwaarden om te kunnen klimmen, is oppas voor onze kanjers / schatjes / dotjes / draakjes / lievekes etc. De oppascentrale bestond deze keer uit de Akela/oppashoofd Jorita met assistentie van Tonny en Myriam. Na alle schooltijden, kinderfeestjes, zwemlessen, fruithapjes te hebben besproken konden we met een gerust hart weg. Op dinsdag hebben we eerst onze mannen naar school gebracht. Toen we terug thuis kwamen hebben we de laatste dingen ingepakt en afscheid genomen van diverse fans die ons uit hebben gezwaaid. Deze dag stond 550 km op het programma (een makkie, zeker met de auto). Na een heerlijke tussencamping zijn we op woensdag verder gaan rijden naar Aubignan, ons basiskamp voor de komende dagen.

Het verblijf en de eerste momenten van de colsensation familie

In Aubignan zaten op een park met allemaal kleine vakantiehuisjes. Een beetje saaie huisjes, links en rechts had wat ons betreft best een stylist langs mogen komen en een pot verf om het huisje wat gezelliger te maken. Maar goed, we komen om te fietsen, toch... Terwijl in Nederland op dat moment de mussen van het dak vielen vanwege de warmte, was het in Frankrijk wat minder weer, wat regen en rond de 20 graden Niet heel slecht maar ook geen echt zwembadweer...helaas... Op woensdag

IN ACTIE VOOR

werd iedereen welkom geheten door het bestuur van team Doelbewust / Colsensation. Er stond een grote tent op het park als uitvalbasis, hier werd er 's avonds gegeten, gedronken enz. Het eten was prima verzorgd een heerlijk buffet met van alles en nog wat.....

De dag voor de dag

Op donderdag zijn we naar Bedion gereden met de auto, een beetje de buurt verkennen. Bedion is een dorpje onder aan de voet van de Mont Ventoux waar de tijd een stuk trager lijkt te gaan dan bij ons. Het is een charmant klein dorpje met een grappig pleintje. Hier hebben we een heerlijke lasagna op. Alvast wat koolhydraten stapelen. Helaas had Dennis wat last van buikloop, dus helemaal relaxed zaten we niet te eten.. (en dat koolhydraten stapelen werkt dan ook niet optimaal). Om 17:00 was er een briefing over de tocht van morgen. Ook kon je de tassen inleveren, welke de volgende dag boven aan de berg zouden staan, met bijvoorbeeld warme / schone kleding. De weersvoorspelling werden doorgenomen en die zagen er niet helemaal goed uit voor vrijdag; kans op buien en kou met name op de top. Na een mooi moment van bezinning met zijn allen, waar door deze en gene menig traan is gelaten, zijn we met zijn allen op de groepsfoto gegaan.

Deze foto heeft ook in de diverse media gestaan. Ook deze avond werd er weer een heerlijke maaltijd verzorgd. Aangezien we op vrijdag fit wilde zijn, zijn we op tijd gaan slapen (verstandig van ons hé).

De dag zelf

We hoefden gelukkig niet voor dag en dauw uit bed want om 08:00 vertrok de bus, waarna dan het avontuur echt ging beginnen. Om 9 uur kwamen we aan in Bedion en nadat alle fietsen uitgeladen waren en iedereen startklaar was, zijn we vertrokken. De eerste kilometers vals plat, dus een makkie, gezellig met een groepje lekker kletsend de eerste km's pakken. Toen kwamen we bij een scherpe bocht en begon de ellende.... Moniek moest gelijk naar het kleinste verzet en dacht van; oei als het nog steiler wordt heb ik een probleem. Gelukkig bleek het kleinste verzet (met dank aan Erik – Bike2you) van Moniek voldoende om toch boven te kunnen komen.

De eerste stop was na 6,9 km, de organisatie had hier een verzorgingspost ingericht, waar bananen, krentenbollen en water voorradig waren. Ook waren er vrijwilligers om ons aan te duwen als we weer gingen fietsen, want starten op helling van 11% kan best moeilijk zijn. We waren nu in het beroemde bos van de Mont Ventoux aan het fietsen. Heerlijk, bijna geen geluiden, alleen je eigen ademhaling, het geluid van de fiets en trappen maar. Dit stuk was continue steil tot de tweede stop

midden in het bos op ongeveer 11,0 km. Hier waren ook alle voorziening aanwezig. Net voor deze stop is er een hele scherpe haarspelbocht met een binnenbocht van 22%. Eigenlijk is dat niet te doen voor ons maar gelukkig stonden er vrijwilligers om aan te geven of er verkeer aan kwam en zo konden we deze binnenbocht lekker aan de buitenkant nemen, pffff.

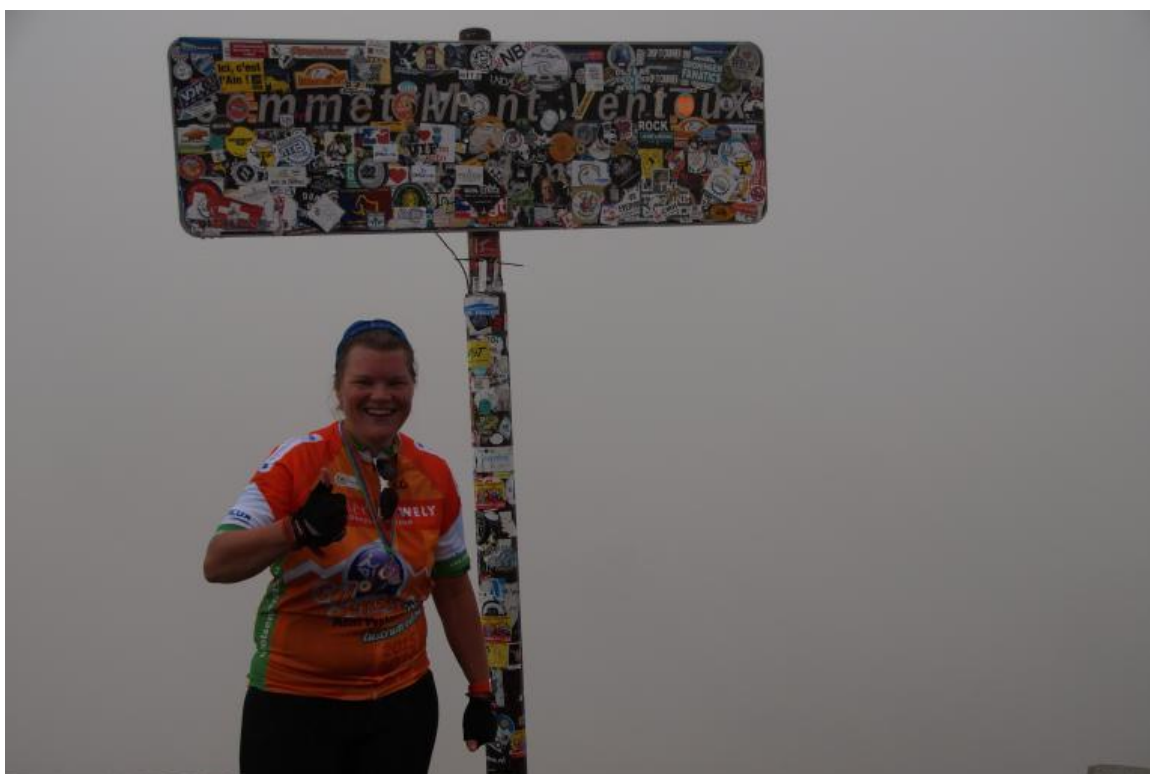

Na de tweede stop zijn we weer rustig gaan trappen naar Chateau Reynard (15,1 km), dit is een plateau op de berg (hier was ook de finish van de touretappe dit jaar). Aan de ene kant van het plateau zijn er de bossen en aan de andere kant is het echt kaal en begint het maanlandschap. Hier was tevens de medische post. Na weer wat gerust te hebben, zijn we verder gefietst. De eerste km's na Chateau Reynard, zijn iets minder steil (8%) en goed te doen. Het werd wel steeds kouder en mistiger. Ongeveer 5km onder de top was het echt mistig, oftewel we reden in de wolken. De laatste km begon de regen ook nog lekker mee te doen helaas. Tijdens het fietsen heb je niet veel last van de regen, alleen de zonnebril van Moniek sloeg aan, dus nog minder zicht. De zonnebril op het puntje van de neus en doortrappen maar. De laatste km is echt heel steil. Maar door de mist zag je niet waar je naar toe moest fietsen. Haast ongemerkt zwoeg je dan ineens langs het monument van Tommy Simpson en daarna ineens uit de mist een scherpe bocht, nog een keer aanzetten, het einde....

Op de top en dalen

Na zo'n rit boven aankomen is heel bijzonder. Er is de euforie en blijdschap bovenop de berg gemixt met vermoeidheid, bezinning, verdriet en dankbaarheid. Eigenlijk alle emoties die een mens kan hebben gaan door de blender en drink je op. Omdat het hondenweer was boven op de berg was het niet slim om hier lang te blijven. Dus het volgende avontuur; het dalen. Voor deze rit was het voor Dennis nog een vraag of het wel slim was om met de mountainbike naar boven te gaan, maar nu ons naar beneden moesten laten storten was hij er erg blij mee. Door de regen en kou (4 graden op de top) was dalen geen pretje, maar door de prima begeleiding en hulp van Erik Biemans zijn we veilig teruggekeerd naar Chateau Reynard. De organisatie zag het ook gebeuren dat diversen mensen helemaal nat en bijna onderkoelt bij Chateau Reynard aankwamen. Om geen onnodige risico's te nemen heeft de organisatie de bussen met aanhangers voor de fietsen naar boven laten komen om ons op te halen. Met zijn allen afdalen zou mooi zijn geweest, maar samen heel aankomen is mooier!

Bedankt voor alle steun en mooie momenten

Tijdens de week hebben we heel veel steun gehad van vrienden/ familie / sponsoren / mensen die meeleven, door berichtjes, via facebook en andere communicatiemiddelen. Dit heeft ons erg gemotiveerd!! BEDANKT HIERVOOR.

Ook hebben onze kinderen ons flink gesteund, de klas van Jules heeft ons een foto gestuurd met alle duimen omhoog. De mannen hadden nog een spandoek gemaakt!!! En bij thuiskomst het huis versierd met vlaggetjes, met teksten zoals supermam, superpap, gefelisitift, goet soo, kanjers ed. Super leuk, daar wordt je warm van!!

Onder het fietsen hebben we veel steun gehad aan onze medefietsers, die ons aanmoedigden, grappen maakten, met ons meereden en een duwtje in de rug gaven als het even moeilijker ging. Ook de gedachten aan diegene welke we meenamen op onze bagagedrager of in onze rugzak geven extra kracht en maakten het een bijzonder avontuur. Zij geven glans aan onze rit.

Donaties

De huidige stand van de donaties is nu **€ 2.925,00**. Dit is een **SUPER** mooi bedrag en meer dan waar we op gerekend hadden, maar nu we onze doelen bereikt hebben gaan we ze ook een klein beetje bijstellen en proberen we natuurlijk nog over de € 3.000,-- te komen!

Doneren kan alleen nog deze week!!!

We hebben dus een teampagina van ons beide aangemaakt, ook kan er individueel gedoneerd worden.

<http://ColSensation.nl/teams/de-van-berkeltjes/>

Pagina Dennis:

<http://ColSensation.nl/deelnemers/dennisvanberkel/>

Pagina Moniek:

<http://ColSensation.nl/deelnemers/vanberkeltjes/>

Tot slot

Heel erg bedankt weer voor jullie hulp, steun en donaties !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

En wie weet tot een nieuw avontuur.....

Oh ja, het totale eindbedrag wordt pas op 8 oktober officieel bekend gemaakt, maar dat dit jaar een recordjaar voor de Colsensation gaat worden is al wel duidelijk.

Groetjes

Dennis en Moniek van Berkel

